

PROF. MR. J. H. CARPENTIER ALTING.

DS. C. A. EVELEIN. †

GEN.-MAJ. L. VAN LIER. †

Prof. Mr. J. H. CARPENTIER ALTING, die benoemd is tot President van het Hooggerechtshof van Nederlandsch-Indië, treedt een dezer dagen af als hoogleeraar aan de Universiteit te Leiden. — Te De Rijp is overleden Ds. C. A. EVELEIN. Evangelisch-Luthersch predikant te De Rijp en Docent van het Luth. Studiefonds te Amsterdam. — In den ouderdom van 65 jaar is te Amsterdam overleden de gepensionneerd generaal-majoor van den geneeskundigen dienst, L. VAN LIER, oud-chef van het Militair Hospitaal.

PROF. DR. J. WOLFF.

JB. SCHOTS JZN.

HENDRIK METSELAAR.

Tot hoogleeraar in de faculteit der wis- en natuurkunde aan de Rijksuniversiteit te Groningen om onderwijs te geven in de hoogere stelkunde, differentiaal- en integraalrekening en de theorie der functies, is benoemd Dr. J. WOLFF, leeraar aan het openbaar gymnasium te Amsterdam. — De heer Jb. SCHOTS Jzn. te Krommenie, procuratiehouder en 1ste vertegenwoordiger bij de firma Hartevelt en Zoon, distilleerderij „De Fransche Kroon" te Leiden, hoopt den 1sten Maart a.s. den dag te herdenken, waarop hij vóór 25 jaar aan genoemde firma werd verbonden. — Op 2 Maart a.s. hoopt de heer HENDRIK METSELAAR den dag te herdenken waarop hij vóór 60 jaar in dienst trad bij den heer A. v. d. Berg, schilder en behanger te Hazerswoude (Rijndijk), bij wien hij sedert onafgebroken in dienst bleef. Ondanks zijn hoogen leeftijd, vervult hij nog met lust en ijver zijn werkzaamheden.

lamp brandt, en het gezellig in het atelier is. Vóór ik naar bed ga, geef ik het beeld altijd een kus; ik zou anders 's nachts geen oog kunnen dichtdoen. Laatst had ik het vergeten en ben ervoor opgestaan. De maan scheen er juist op, en ik schrok me dood. . . . . .

7 *Maart.* Ik kon het van geluk niet goed meer uithouden in huis. En ben er uitgeloopen. Eenmaal buiten, voelde ik dat ik uit een sfeer van idealisme, plof, in de werkelijkheid terugviel. En nu kreeg ik een groot verlangen, om haar zelf te zien. Ik ging naar het theater, waar ik haar den laatsten keer ook gezien had. En ja, ze was er weer. Den heelen avond was ik verzonken in den aanblik van haar schoonheid, al was het een beetje ver weg. Maar het ergste komt nog. Toen ik na afloop aan den uitgang was gaan staan om haar nogeens te zien, kwam ze zoowat het laatst van allen naar buiten. Ze stond even in het lichte portaal, keek snel alle richtingen, zag mij, en . . . wenkte mij met het hoofd. Ik kan erop zweren, dat ze mij wenkte. Het sloeg mij onmiddellijk in de beenen. Ik duizelde of ik een tik met een gummistok op mijn hoofd had gehad, een meer dan flauw gevoel kwam in mijn maag opzetten. Ik zag niets, hoorde niets, wist niets. Het was of ik in het water zakte. Toen ik weer boven kwam, was zij weg . . . . wèg. Ik heb nog in het portaal gezocht, en ben de straten in de buurt afgeloopen. Niets te vinden. Geen spoor . . . . Maar wat hinderde dat! Ze had mij gewenkt, gewènkt... Geen wonder nadat zij me al meermalen had opgemerkt.... Het werk der liefde had zich langzaam maar zeker voltrokken in het gemoed der geliefde vrouw. Ik ben vanavond stapelgek van geluk. Stapelgek. Ik ben de uitverkorene van haar hart. En mijn welslagen in de liefde is verzekerd. Ha, ik zal haar weer opwachten. Ze zal mij weer wenken, en dàn . . . ha, dan zal het mij niet in de beenen schieten . . . . (Stoffel, die ik was.) Ik zal mijn liefde en mijn kunst en mijn idealen daadwerkelijk offeren aan hare voeten; op het altaar harer voeten zal ik de offerande van mijn liefde aanbieden. De hemel gaat voor mij open... Ik heb elf nieuwe sonnetten, die ik intusschen weer gemaakt had, verscheurd. Wat sonnetten! Wat idealen! Wat alles wat zij zèlve niet is. Ha, zij is nu de mijne, persoonlijk, persoonlijk . . . . En daareven heb ik het beeld op een hoop gipsafval in een hoek van mijn atelier geslingerd. Ha, zij heeft mij gewenkt . . . gewènkt, zij heeft mij lief. Ik kan niet verder schrijven; mijn hand beeft als een juffershondje. Ik ben dronken van geluk . . . . Ik ben dòod van geluk bijna . . . . Ik moet nu uitrusten gaan . . .

FRANSCHE KINDEREN IN ONS LAND.

In de afgeloopen week is wederom een groot aantal Fransche kinderen uit het bezette gebied in ons land gekomen. Een gedeelte van hen is te Egmond aan Zee ondergebracht. — Hierboven: de kleintjes poseeren gedurende een wandeling voor onzen fotograaf.

Clotilde, of hoe ze heette, schreef dien avond in haar dagboek :

7 *Maart.* Niets bijzonders vandaag. Alles nogal vervelend. Ook in den schouwburg vanavond nogal naar. Na afloop was ik mijn hoedepen kwijt, en heb met een ouvreuse gezocht tot ik ze natuurlijk niet vond, en het te laat was om een rijtuig te krijgen. Ik had zoowaar naar huis moeten loopen, maar er stond nog een kruier aan den ingang, gelukkig. Ik wenkte hem om een taxi te gaan zoeken, maar de kerel zag mij niet. Ik geloof, dat hij dronken was, en ben toen maar zelf gaan kijken. Gelukkig vond ik nog een plaatsje in de volle laatste tram. 'n Vervelende dag. Als altijd.

Arend boekte verder :

10 *Maart.* Ik ben diep, diep ongelukkig. Erger dan ik ooit nog was. De jaloezie verscheurt mijn ziel. Ik zou liefst maar doodgaan. Wat 'n afschuwelijke narigheid . . . . Vandaag, de derde dag nadat zij mij 's avonds had toegelonkt, heb ik haar na eindeloos zoeken eindelijk ontmoet. Maar ik had haar liever nooit meer teruggezien dan zóo. Ai, ai, een giftige slang heeft mij gestoken . . . . Zij liep met een ander, een afschuwelijken confectieheer. Ik was razend, en... heb me bijna aan den kerel vergrepen. Toen ik naderde, zijn zij wat harder doorgeloopen, om mijn wraak te ontgaan. Ik heb toen van mijn moordplannen moeten afzien, want ik werd zoo moe als een hond . . . Ik ben thuisgekomen, zelf meer dood dan levend.

En de geliefde schreef dien avond in :

10 *Maart.* Eindelijk me vandaag eens niet verveeld. Mijn broer Dick onverwacht te logeeren gehad. Gezellig samen uitgeweest. Bij Dominion gezeten, en in American Bar. Gewandeld. En om vijf uur bij Marchant samen thee en hot toast. Zalig. Een beetje akelig was een incident op de wandeling. Een soort van krankzinnige bedelaar is naar ons toegekomen en heeft ons zoo griezelig aangekeken, en ons nog een eindje nageloopen ook, en er was geen enkele politieagent in de buurt. Hè, dat vieze, domme gezicht van dien man zie ik nóg voor me. Het was wàlglijk . . . . .

Ziehier de volgende post, door Arend ingeboekt :

11 *Maart.* Het leven, de werkelijkheid is wel wreed. Wat doe ik in de kou . . . . Van de werkelijkheid . . . Oh, ik zou willen heenvluchten naar het ideaal, maar de vleugels, die mij erheen moeten opvoeren, smelten zooals die van Ikarus in de zon van Clotilde's werkelijkheid... Ik aarzel om verder te leven...

En Clotilde dien avond:

11 *Maart.* Ik heb mijn haar vandaag voor het eerst bij Samson eens laten wasschen. Delicieuze parfum heb ik gekocht. Chypre van Coty! Vandaag begonnen te gebruiken. Wel duur, maar je hebt er weinig van noodig.

Arend :

20 *Maart.* Ik heb afgezien van de werkelijkheid . . . Na tien dagen zielestrijd, vasten en waken. En ik heb het schoone Ideaal weer uit den gipsafval opgegraven. De neus was eraf; de kin was beschadigd, het is heelemaal nogal uitgedroogd, en erg rul. Ik heb het bijgefatsoeneerd, en heb er een natten doek overheen gehangen. En gisteravond bij het naar bed gaan heb ik het weer voor het eerst gekust. Zoo met mijn ideaal bij mij ben ik weer rustiger. De werkelijkheid met haar liefde en haar jaloezie en al wat daar nog meer aan vast zit, houd ik tòch niet uit. Mijn gestel is te delicaat. Ik ben er niet tegen opgewassen.

En Clotilde :

20 *Maart.* Niets bijzonders vandaag. Alleen, zoo mogelijk nog iets vervelender dan andere dagen.

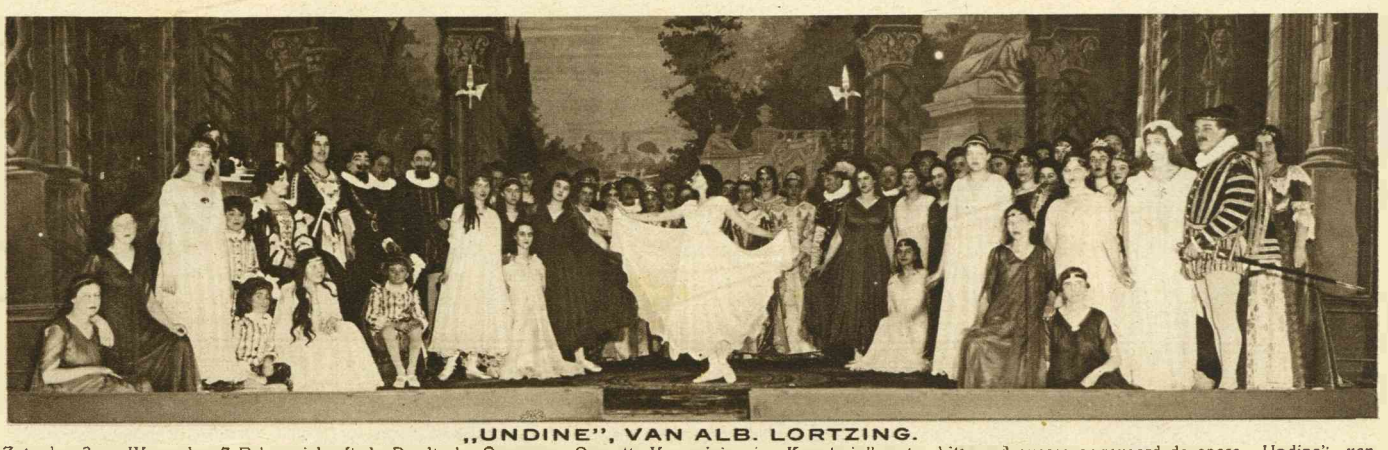
DE VERBREEDING VAN DE VIJZELSTRAAT.

Eindelijk is men dan begonnen met de verbreeding van de Vijzelstraat te Amsterdam. Jarenlang heeft men over dit plan gesproken en geschreven, totdat eindelijk het tegenwoordige gemeentebestuur het werk tot uitvoering zal brengen.

DE BOSBOOM-HERDENKING.

Ter gelegenheid van het feit, dat het op 18 Februari 1917 honderd jaar geleden was, dat de bekende kunstschilder Joh. Bosboom werd geboren, hebben verscheidene vereenigingen een aantal kransen en bloemstukken op het graf van den meester gelegd.

„UNDINE", VAN ALB. LORTZING.

Zaterdag 3 en Woensdag 7 Februari heeft de Dordtsche Opera- en Operette-Vereeniging in „Kunstmin" met schitterend succes opgevoerd de opera „Undine", van Alb. Lortzing. De muzikale leiding was in handen van den heer Ed. Erdelmann, regisseur was Henri Morriën. Begeleiding: het Stedelijk Orkest van 's-Hertogenbosch. Solisten waren de dames Dooremans, Schlüter en v. Waalwijk v. Doorn en de heeren Carstens, Van de Weg, Dr. Van de Ven, Mak van Waay en Van den Beemt. Hierboven: de tweede acte met het ballet onder leiding van Jacoba van der Pas